

iprošojereј Александар Шарјунов
О АСТРОЛОГИЈИ (2)

Вера у астрологију је бич људског друштва. Немилосрдна предодређеност убија сваку наду на будуће и вољу за живот. Што више човечанства тражи слободу без Бога, тиме више потпада под слепу тиранију стихије.

Вера у астрологију искључује веру у Промисао Божији. Кроз њу човек потпада под демонску власт и зато астролошке прогнозе, по допуштењу Божијем, све чешће почињу да се збивају у животу таквог човека. Бес га води као са завезаним очима на ивицу пропасти – вечне смрти. Тако је то било, на пример, са нацистима.

Није случајно да је астрологија толико популарна данас, када зло и лаж као никада узрастају. Као царица сваке лажне науке, она од самог почетка своје појаве, рађа и храни све видове магије и окултизма, врачарства, гатања – свега онога што хришћанство назива сујеверјем. И антихрист „чији ће долазак бити, по дејству сатане, са силом и лажним чудима“ може начинити какав било необични астролошки феномен „да би прелестио, ако је могуће, и изабране“.

Астрологија је била симбол свих заблуда човечанства и зато је Господу било потребно да јави истинску Звезду.

Свети оци кажу да звезда за којом су ишли мудраци, није била звезда у буквалном смислу речи, већ је то била нека духовна сила у виду звезде. Ако се Господ

могао јавити Мојсију у виду горећег жбуна, Аврааму у виду три путника, пророку Илији у виду тихог ветра, зашто се Господ или Његов анђео не би могао јавити мудрацима у виду звезде?

По својој неизрецивој милости, Бог снисходи људима, Он се јавио као звезда астролозима, који су Га тражили међу звездама. Он се јавио апостолу Павлу у сили Својег Васкрсења, када је овај гонио Цркву Божију. Тако је милостив и свемогућ наш Господ, да и зло може обратити у добро: „И хоћемо ли чинити зло? – пита апостол Павле, „нећемо!“.

И да не буде међу нама ове заблуде, која се као отровни загушујући облак шири над земљом од истока до запада и притиска читав људски род својим смртним теретом.

Мудрост источних звездара је у одбацивању лажне мудрости и поклоњењу Истини – Христу, Који доноси ослобођење од сваког ропства. После сусрета са Христом они се никада више нису враћали пређашњим заблудама.

Наша будућност је само у рукама Божије љубави која уважава до краја слободу дану човеку Богом. Бог ништа не сакрива од човека, у свету Њиме створеном, али само онда када ми живимо по вери и правди, по истинској мудрости, Божанској и људској. Он нам открива све Своје тајне и даје нам све што има, Самога Себе.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ОСМА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

изношење Часног и Животворног Крста
свети мученици Макавеји

Мш. 14, 14 - 22, зч. 58; Јн. 19, 6 - 11, 13 - 20, 25 - 28, 30 - 35 зч. 60;

Мш. 10, 32 - 42, зч. 38;

1Кор. 1, 10 - 18, зач. 124; 1Кор. 1, 18 - 24, зч. 125;

Јев. 11, 33 - 40, зч. 210.

архимандрит Рафаил (Карелин) О ТЕЛЕВИЗОРУ

Религија је тајна, а телевизор... рекламира тајну. Литургија не може да се доживи као визуелна представа, то је мистичко понављање Голготске жртве. Созерцање и учествовање у њој у древна времена се дозвољавало само члановима Цркве који нису били под епитимијом, и то после одговарајуће припреме. Литургија је силазак Духа Светог и преображај људске душе. Зар телевизор може да забележи силазак благодати?!

Телевизор је у наше куће донео светогрдне филмове о Христу Спаситељу. Уметност се реинкранира, умеће да човек заборавља на себе, да се човек поистовећује с оним кога «играју», и ево, глумцима је већ потребно одсуство сваког религиозног осећања или нека изопачена демонска религиозност да би се поистоветили са Христом!

Сатана је рекао: «Ја сам бог!»
Адам је рекао: «Желим да будем

као бог без Бога.» Глумац каже: «Желим да покажем свету Христа Спаситеља кроз себе,» значи, овај глумац је уверен у то да може да размишља као Христос, да воли људе као Христос, да делује као Христос. Ово је опасније богохулство него примитивна и плитка антирелигиозна пропаганда.

Светиња не може да буде основа позоришног призора. Данас глумац игра гангстера, сутра апостола, прекосутра, можда Буша или друга Камоа! Али наша психа, примивши у подсвести лажни лик вулгаризован позориштем, по законима асоцијација и аналогја у мишљењу – ставља на њега жиг као на светињу. Лик Господа ће за нас бити сједињен с ликом глумца! Позориште лаже и учи човека да лаже. Кажу што не може да учини ђаво, учиниће жена. Може се рећи другачије: може се испостави да оно за шта није способна антирелигиозна пропаганда, могу да учине видео филмови на религиозне теме – да

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

испрљају лик Христа Спаситеља! сушећи последње изворе и врела

У литургијском тексту службе Пасхалног Васкрсења, кажемо да је Господ васкрсао, и у васкрсењу Он васкрсава цео свет са Њим, „човечији род“, по речима Синаксариона Пасхе. У Православној Цркви, икона Васкрсења не представља насмејаног Христа изнад гробнице, као да је Он довршио неки индивидуалистички чин, већ Га, пре представља са радосним лицем које је истовремено и жалосно. Приказан је како подиже оне „везане оковима“, и извлачи све осуђене из смрти, у живот, и из таме у светлост. И ми у време Пасхе певамо „сада се све испуњава светлошћу – небеса, земља и сва преисподња“. Када неко живи у Православној Цркви, он то осећа као стварност, онтолошку реалност и када певамо да „сва дрвета радују се данас; њихова природа је освећена јер је Тело Христово распето на дрвету“, ово се, исто тако, доживљава као стварност.

архимандрит Василије (Гондикакис)

Ништа нећу говорити о балетима о Христу – они превише подсећају на окупљање секте «скакача» – облик савременог интелектуалног хлиствовства.

Телевизор је непријатељ с којим није могућ договор: његова агресија нема мере и границе. Ако се пустиња Сахара шири брзином до пет километара годишње, телевизор победничким маршем корача по читавој планети, лако и брзо

живог живота, прљајући, газећи последње оазе духовности.

Ускоро човек више неће морати да иде у посету код пријатеља, да креће на пут, да путује на конференције, да иде у школу и на факултет: све ово ће моћи да ради седећи код куће уз помоћ телевизијског система. Човек ће у огромном свету бити усамљен – као у пустињи – мртвој и хладној према свему, и туђ свима.

свештеник Павле (Гумеров)

ДЕМОН НЕЧИСТОТЕ

Мислим да је сваки свештеник периодично принуђен да даје одговор на исто питање (обично га поставља омладина): „Због чега се телесни односи између мушкарца и жене пре брака сматрају грехом, ако се све то дешава уз обострану сагласност и без наношења штете и губитка било коме од њих? Јер, прељуба је друга прича; то је варање и растурање породице, а шта је у овоме лоше?

За почетак, сетимо се шта је то грех. *Гријех јесте безакоње* (1 Јн. 3, 4), тј. нарушавање закона духовног живота. А знамо да нарушавање како физичких, тако и духовних закона доводи до несреће и самоуништења. На греху и грешки се не може ништа добро саградити. Уколико се у темељу куће инжењер преварио у прорачуну кућа неће потрајати. Таква кућа је била подигнута једном и у нашем насељу. Стајала

је, стајала, а након годину дана се срушила.

Свето Писмо сексуалне односе пре брака назива блудом и убраја их у најтеже грехове: *Не варајте се: ни блудници, ни идолопоклонци, ни ирељубници, ни рукоблудници, ни мужеложници... неће наслиједити Царство Божије* (1 Кор. 6, 9-10). Неће је наследи-ти, ако се не покају и не престану да блудниче. Црквена канонска правила за оне који су упали у блуд, као што су рецимо светог Василија Великог, или светог Григорија Ниског, такође су веома строга. Таквим се забрањује причешћивање, догод се не покају и не претрпе епитимију. Трајање епитимије ћу прећутати, будући да савремени човек то не би издржао. Због чега пак Црква с таквом строгошћу гледа на грех блуда и у чему је његова опасност?

Треба рећи да телесне (интимне) односе између мушкарца и жене Црква никад није забрањивала, већ их је благосиљала, али само под једним условом: уколико су били у оквиру брачне заједнице (и то не само црквеног брака него и грађанског). Јер је и у првим вековима хришћанства постојао проблем, када једно од супружника прими хришћанство, а друго не. Чак и апостол Павле не допушта таквим супружницима развод, признајући и такву заједницу, која је без црквеног благослова, као брак.

Господ је благословио брачну заједницу и телесно општење у њој, које служи рађању деце. Муж и жена одсад нису двоје, не!

г

оједно тело (Пост. 2,24). Постојање брака је још једна (ако не и најбитнија) разлика између нас и животиња. Звери не ступају у брак. Код људи пак постоје како брачна веза и узајамна одговорност, тако и обавезе једног према другом и према деци. Телесни односи су несумњиво јака брига и они служе још већем везивању супружника. *Жудња ће те шераши мужу* (Пост. 3,16) – речено је за жену, и та узајамна жудња супружника такође доприноси учвршћивању њихове заједнице.

Међутим, оно што се благосиља у браку, представља грех и нарушавање заповести кад се дешава ван брака. Савез супружника сједињује мушкарца и жену у једно тијело (Еф. 5, 31) зарад узајамне љубави, рођења и васпитања деце. Међутим, Библија нам говори и о томе, да се у блуду људи такође сједињују уједно тијело, али кроз грех и безакоње. Зарад греховног ужитка и неодговорности. Не знате ли да су тијела ваша удови Христовы? Хоћу ли, дакле, узети удове Христове и од њих начинити удове блуднице? Никако! Или не знате, да ко се са блудницом свеже једно је тијело с њом? (1 Кор. 6, 15- 16)

И, заиста, свака незаконита телесна веза наноси дубоку рану човековој души и телу, и кад он пожели да ступи у брак, терет претходног грешног живота ће га сигурно оптерећивати својим постојањем.

Блуд сједињује људе, али само да би оскрнавио њихова тела и душе..